

kom den høje Minister ikke med Indrømmelserne, og hvorledes skulde han ogsaa det, da det jo i alt væsentligt — det vil den høje Minister ikke, jeg maa sige — er hans eget Forslag, som vil blive vedtaget her i Salen.

Jeg har gennemgaaet de forskellige Stykker af denne Lov, og jeg har vist, at for det første var det udfærdiget allerede ved 2den Behandling det, som var opstillet af Mindretallet. Dernæst udfærdiges i Virkeligheden ved denne Behandling det, som den ærede Ordfører har opstillet. Tilbage staar det nøgne Skelet, det, som den høje Minister havde foreslaaet, og intet mere. Den høje Indenrigsminister sagde det selv; han sagde, at det af Landstinget var ført tilbage til Regeringsforslaget. Det er netop det, jeg ogsaa siger. I de udfærdigede væsentlige Paragraffer vil man altid kunne efterse, at det er ført tilbage til Regeringsforslaget, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at vi paa alle Punkter undtagen § 11 staa ved det oprindelige Forslag. Nu er det altsaa § 11, det ville alle indrømme, som er den vigtigste Paragraf, den, som er afgørende for Loven overhovedet, Statsstilfuddet — thi det ellers at give Regler for, hvorledes Sygekasserne skulde bære sig ad for at faa Statsstilfud, kan ikke have nogen som helst Betydning som Reform. Reformationen ligger virkelig i Tilfuddet, men ikke i, hvad der forlanges af Sygekasserne, for at de kunne faa det. Lad os ikke tale om Reform uden for § 11. Derfor kunne vi for saa vidt udelade alle andre Paragraffer.

Naar det Spørgsmaal kommer op, hvad der saa er opnaaet ved denne Lov — ja, hvad er der saa opnaaet ud over den halve Million? Naar vi derfor i Mindretallet skulde overveje, om vi skulde stemme imod eller for denne Lov, saa er Spørgsmaalet det, om vi skulde stemme imod den halve Million til Sygekasserne eller for den, og saa er det ikke uforklarligt, at man stemmer for den.

Den højtærede Minister sagde, at jeg har bevist eller søgt at bevise, var det naturligvis, at det var en slet Lov. Jeg har end ikke nævnt dette Ord. Jeg har eftervist, hvorledes Landstinget har behandlet Folketingets Forslag og Endringer, men dermed har jeg i og for sig ikke bevist, at Loven var slet. Da den kom fra Indenrigsministeren, var den i Hovedsagen en meget brugelig Lov, forudsat at den fik det rette Tilfud. Nu er det forandret paa den Maade, at der er kommen en Begrænsning, som slet ikke laa i Regeringsforslaget, saaledes som det foreslaa — ligegyldig hvem der skulde give Tilfudet, saa var der ingen Begrænsning. Re-

geringen stod paa det fornuftige Standpunkt at Sygekasserne skulde have saa og saa meget i Bidrag pr. Medlem, og jo flere, der blev, og jo større Bidragene blev, desto mere maatte de ogsaa have. Det var Regeringens Forslag, og det var fornuftigt; men det, som om et Øjeblik skal vedtages, er fra dette Punkt ufornuftigt og kan kun vedtages, naar man gaar ud fra, at Fornuften vil sejre over det taabelige og barokke, som ligger i at vedtage en Lov, som forlanger flere Medlemmer ind i en Institution, saaledes at de faa mindre, jo flere de ere! Det tror jeg, man maa lade staa. — Nu hørte jeg nok den Beregning, der blev gjort, og at jeg skulde have været i, at der ikke var mere end til Ølet, ikke mere end Sygekasserne skulde have. Den højtærede Minister kunde ikke modsiges min Beregning og den ærede Ordfører heller ikke. Det høieste, de kunne sige, er dette, at intet Menneſte ved, hvorledes det vil stille sig. Men man maa indrømme, at det er ikke det heldigste Grundlag at lovgive paa, naar man ikke ved, hvorledes det til Slutning vil gaa med dette Lovforslags Tilfud. Jeg kan ikke begribe, hvorfor pludselig disse Tal ikke gælder, som vi jo ere gaaede ud fra hele Tiden. Ved 2den Behandling gif den ærede Ordfører rolig ud fra, at der var 130—140,000 Medlemmer i Sygekasserne, som skulde have Tilfud, og 1 Million i Medlemsbidrag, som der altsaa forholdsvis skulde gives Tilfud efter. Nu forstaar jeg ikke, hvorfor ved sidste Behandling de officielle Tal, som vi have liggende for os, ikke gælder. Hvis det er sandt, at der er nogle Sygekasser, der ikke kunne faa Tilfud, og at der er Medlemmer, som heller ikke kunne faa det, saa var det sikkert lige saa sandt ved 2den Behandling. Og hvorfor har der aldrig hævet sig en Stemme imod, hvad vi ganske rolig gif ud fra, alle disse finansielle Beregninger? Den højtærede Minister saa vel som andre ere gaaede ud fra, at det var omtrent saaledes, som jeg tillod mig at sige, at der var 130,000 Medlemmer — den højtærede Minister og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) siger 140,000, ja den højtærede Minister har sagt et saa bestemt Tal som 141,000; jeg gad vide, hvorfra han havde det ene Tusinde, men han har dog haft det. Nu skal det være et ganske umuligt Tal, grebet ud af Luften. Nu er der ingen, der ved, hvor mange Medlemmer der er. Til Slutning ved man maasse ikke, om der er kun 50,000, og om Medlemsbidraget ikke er ganske ringe. Jeg gad vide, om den højtærede Minister ikke, naar han ransager sin Samvittighed, dog har en noget kraftigere